

Мамчич Олена

Авторка більше 110 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами: 51 міжнародна антологія, 7 збірок поезій.

Село вмирає... І душа вмирає...
А п'яна ніч за рогом розляглась,
Згасають дні, від пекла і до раю,
Під привидом надії, що здалась.
Покраєне село... Душа покраєна...
Усе в природі стало шкереберть,
І тільки ворони літають сумно зграями,
І небо над селом – неначе смерть.
Розчавлено село... Душа розчавлена...
На клаптику століть – іконний кут,
Збентежить серце криками прадавними
Передчуття улесливих спокут.
Завіса днів, розбещених у спогадах...
Пусті лани, що обплела журба...
Там потонуло сонце, в гнів вмуроване,
І виринає вічності зима...

Є ницість ворогів, а є тортури слів,
Небажаних прощань, замріяних побачень,
Є безвість ліхтарів безмежжям сірих днів
В облуді почуттів, що все тобі пробачать.
Зажура-лиховість відчує винний присмак,
В самотності життя лунає дикий сміх,
Мовчить незграбність слів, як остаточний принцип,
Прийнявши шлин буття, як остогидлий гріх.
Є ніжність почуття у щирості бажання,
Коли гірчить полин у полі безнадій,

Прийми себе живим, і вперше, і востаннє,
Під мед чужих чеснот і запізнилих мрій...

Блукає і пестить, і радістю дихає знов
Блаженство несмілих, невинних, байдужих мелодій,
Огорнуто світ – десь там грає і світить любов,
Данину кидає в поблажливість щирої моди.
Можливо, повіриш у те, що і сам ще живий
І тихо крокуєш по душах із серцем зів'ялим,
І візьмеш з собою той залишок скарбів із мрій
І сонячний вітер, у гарті зухвало бувалий.
Сумління в дорогу покличе - і знов на коні,
І очі довірливо дивляться в зоряну прірву,
Життя засміється, поринувши в ночі і дні,
І жадібність лиха усе наче скине у вирву.
Твоя засторога – не бути таким, як завжди,
Покинути дім на порозі блаженного раю,
І знову немилим в безмежність безсоння ввійти,
Тим першим коханням у пахощах рідного краю...

Лунала музика, чарівна, мовби сон,
І огортала світ блаженним хором,
І скрипки шепотіли в унісон,
І пан - рояль стогнав, як чорний ворон.
На сцені, під феєрію весни,
Сплітали ноти ніжне павутиння,
І колисали пестоші земні
Своїм коханням щирості творіння.
Грай, музиканте, у полоні літ
Тобі так легко, і душі спокійно,
Ти наче входиш до святих воріт
Порогу раю із благоговінням.
Твоє призначення – блукання по світах,
По хвилях моря і долинах весен,
Ти можеш залишити серцю прах...

А може, помираючи, воскреснеш?..
Грай, музиканте, під зухвалий гнів
Надій небажаних відвертістю моралі,
Хай будуть вічні нот чарівний спів
І воля зливи зоряних хоралів...

А вечір вже схилив своє чоло,
Суворий вітер так стискає груди,
Що в порожнечу серце завело –
Згасають почуття під поглядом облуди.
Пекучий біль – сумнівність на вустах,
І нахиляє небо безнадію,
А жалюгідний верховіття страх
Втрачає вже жагу душі та мрію.
Скороминупе все, що не судилось нам:
Непевність вікозрілого кохання
І небажання вірити словам –
Безвихідь неминучого згасання...
Та зросить сонце знов життєвий шлях,
Навіяний мінливою весною,
Приречені розвіяти той прах
Вогню буття, що спалене рукою...
Пручатися не станемо життю,
Воно здолає терпкість сірих буднів,
Прости, о вічності, і я тебе прошу,
Обоє ми під небом – не підсудні...